

Kiezen. Nee, keuzestress. Nee, toch kiezen. Nee, keuzes.

Nee, dit gaat niet over de verkiezingen. Of misschien ook weer wel. Oordeelt u zelf.

Afgelopen zaterdag speelde ons team een wedstrijd in Den Haag. Ik had ervoor gekozen om met het openbaar vervoer te gaan. Niet alleen omdat parkeren in de Haagse binnenstad ondoenlijk is, maar ook om nog eens over wat keuzes na te denken. Ik had er bijvoorbeeld eerder in de week voor kunnen kiezen om wat aan mijn openingen te doen. In vorige rondes waren daarin wat gaten aan het licht gekomen en eigenlijk moest ik daar even naar kijken. Maar ja, geen tijd. Wel een online schaaktraining gevolgd over positionele kwaliteitsoffers, dus dat voelde toch goed aan. Ik had er duidelijk voor gekozen om de boel maar even de boel te laten en erop te vertrouwen dat het wel goed zou komen.

U voelt hem al, denk ik.

In de trein naar Den Haag hoorde ik mensen om me heen praten over de demonstratie op de A12. Ze waren opgewonden, want het zou spannend worden. Ze waren trots op hun keuze.

Bij het Centraal station van Den Haag was het druk. De argeloze reiziger had flinke keuzes. Kiezen voor rechtsaf? Daar bezette zoals gezegd Extinction Rebellion de A12 om aandacht te vragen voor het klimaat en de fossiele subsidies; naar later bleek dat te hebben geduurd tot 17:00, en te zijn geëindigd met een waterkanon. Of kiezen voor linksaf? In de tram naar het Zuiderpark, waar het Boerenprotest was: voor de boeren en tegen het kabinet. Met twee tractoren en heel veel omgedraaide vlaggen! Keuzestress dus? Nee, ik heb maar heel even getwijfeld; in plaats van spannende demonstraties koos ik ervoor om een spannende wedstrijd te gaan schaken.

Of dat verstandig was?

Daar aangekomen werd ik op de zesde zet voor een keuze gesteld. Nee, ik geef geen details. Ik kon voor mijn gevoel kiezen uit vier zetten die alle vier kansen en (vooral) risico's hadden. Ik kon niet kiezen en dacht er toen te simpel over, wat resulteerde in de slechtste van de vier. Het was eigenlijk meteen duidelijk. Ik sribbelde nog even tegen maar was wel als eerste van ons team klaar. We stonden 0-1 achter. Had ik toch maar voor gekozen wat aan mijn openingen te doen. Of had ik er toch maar voor gekozen naar de A12 of naar het Zuiderpark te gaan. Maar ik kon er toch niet voor kiezen om mijn teamleden in de steek te laten?

So much voor de training over positionele kwaliteitsoffers...

Toen kwam de volgende keus. Blijven wachten of snel naar huis? Ik koos ervoor te wachten. Het was snel duidelijk dat het niet spannend werd. We gingen verliezen. Maar het duurde wel lang: net in deze wedstrijd kwam er bij één partij een extreem lastig dame-paard-eindspel op het bord dat helemaal werd uitgemolken. Dat duurde en duurde... Het werd uiteindelijk remise. Ondanks de (dikke) teamnederlaag liepen we even later goedgemutst terug naar de tramhalte.. waar we onze tram net weg zagen rijden.

Zo'n dag dus.

Toen ik eindelijk in de trein naar huis zat, zat ik tussen mensen die in het Zuiderpark waren geweest. In een opperbeste stemming, duidelijk. Heel trots op hun keuze.

Of ik nou blij was met mijn keuze voor deze zaterdag? Ach jawel. Het was weer een les die ik heb geleerd. En ik weet dat ik nu echt veel meer aan mijn openingen moet gaan doen.

Blijft een laatste keuze: zal ik hier nou over gaan schrijven of niet? Ja of nee? En wat is dan de titel? Keuzes? Keuzestress? Kiezen? Twijfel?